

ĐƯA CON VÔ TỘI VÀ NỖ ĐAU CỦA NGƯỜI MẸ KHI PHẢI NÓI RA SỰ THẬT

Vì muốn cứu cô con gái bị bệnh máu trắng, hai vợ chồng đã nói ra một bí mật đau lòng... Đọc xong câu chuyện, bạn có thể tha thứ cho người đàn ông da đen nọ không?

Cuối năm 2002, trên một số trang báo của Ý đã xuất hiện một thông báo tìm người rất đặc biệt:

Ngày 17/5/1992,

Ở bãi đậu xe đường số 5, khu thương nghiệp thành phố Avenue, một người nữ da trắng bị một chàng trai da đen cưỡng hiếp. Không lâu sau, người phụ nữ kia đã sinh ra một bé gái da đen. Cô và chồng đã không chút do dự mà gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng bé gái này.

Tuy nhiên điều không may chính là, hiện tại cô bé bị bệnh máu trắng, cần phải làm phẫu thuật cấy ghép tủy gấp, ba ruột của cô bé chính là niềm hy vọng duy nhất để cứu sống cô, hy vọng người năm xưa sau khi đọc được lời nhắn này, hãy mau chóng liên hệ với bác sĩ Adrew làm việc tại bệnh viện Elizabeth.

Bản tin tìm người này đã dấy lên một làn sóng dư luận trong xã hội.

Tiêu điểm thắc mắc của mọi người chính là: "Người da đen này sẽ đứng ra hay không?"

Hiển nhiên anh ta sẽ phải đối mặt với hai sự lựa chọn, nếu đứng ra, anh ta sẽ đối mặt với việc mất hết danh dự, gia đình tan nát; nếu giữ im lặng, anh ta một lần nữa sẽ phạm phải tội lỗi... không thể tha thứ được.

Đây là một câu chuyện có thật, và câu chuyện này sẽ có kết cục như thế nào? Đối diện với một kẻ cưỡng gian... Bạn có tha thứ cho anh ta không? Xin hãy xem tiếp...

Cô bé bị bệnh máu trắng liên quan đến một bí mật ...

Ở một khu dân cư thuộc thành phố Foyer nước Ý, Marda 35 tuổi là người phụ nữ luôn bị mọi người xì xào bàn tán. Bởi cô và chồng cô Peters đều là người da trắng, nhưng trong hai đứa con của họ, lại có một đứa là da đen.

Hiện tượng kì quặc này đã khiến cho những người hàng xóm bên cạnh không khỏi cảm thấy tò mò, Marda luôn cười nói với họ rằng, do bà nội của mình là người da đen, ông nội là người da trắng, nên đứa con gái Monica mới xuất hiện sự lạ giống như vậy.

Để tìm tủy xương thích hợp, bí mật này không còn che đậy được nữa...

Mùa thu năm 2002, cô bé da đen Monica liên tục bị sốt cao. Cuối cùng bác sĩ Andrew chuẩn đoán Monica bị bệnh máu trắng, biện pháp chữa trị duy nhất là làm phẫu thuật cấy ghép tủy.

Bác sĩ phân tích: "Hết thảy những người có quan hệ huyết thống với Monica, hãy đến bệnh viện để làm xét nghiệm tủy xương, bởi những người như vậy là dễ dàng tìm được mẫu tủy thích hợp nhất, cả nhà và người thân họ hàng của hai bên, tốt nhất đều nên đến bệnh viện để làm xét nghiệm".

Nghe thông báo này, mặt Marda bỗng tái nhợt, nhưng vẫn bảo cả nhà đến làm xét nghiệm tủy xương, kết quả không có ai thích hợp cả.

Bác sĩ lại nói với họ, tình huống giống như Monica, tỉ lệ để tìm được tủy thích hợp thật sự là rất nhỏ.

Bây giờ vẫn còn một biện pháp hữu hiệu nhất, chính là Marda và chồng cô sinh thêm một đứa bé nữa, lấy máu trên cuống rốn của đứa bé này truyền cho Monica.

Hai vợ chồng này nghe xong, im lặng một hồi lâu... Cuối cùng họ nói: "Cho chúng tôi thời gian suy nghĩ".

Thật không ngờ...

Buổi tối Thứ Hai, bác sĩ Andrew đang trực ban, bỗng cửa phòng bị đẩy ra, là vợ chồng Marda.

Marda cắn chặt môi, chồng cô Peter nắm chặt lấy tay cô, vẻ mặt nghiêm túc nói với bác sĩ: "Chúng tôi có một chuyện muốn nói với ông, nhưng ông hãy hứa là sẽ giữ bí mật cho chúng tôi, bởi vì đây chính là bí mật lâu năm của vợ chồng chúng tôi".

Ông bác sĩ trịnh trọng gật đầu.

Hai vợ chồng nói ra bí mật giấu kín lâu nay...

"Chuyện xảy ra vào tháng 5/1992. Lúc đó, con gái lớn của chúng tôi Jelena đã được 2 tuổi, Marda làm việc trong một quán ăn, đến 10 giờ tối mỗi ngày mới được về nhà.

Buổi tối hôm đó trời mưa rất to, khi Marda tan ca trở về thì trên đường đã gần như không còn ai nữa.

Khi đi ngang qua một bãi đậu xe bị bỏ hoang, Marda nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, cô sợ hãi quay đầu lại nhìn, thì thấy một chàng trai da đen đang đứng phía sau cô. Anh ta tay cầm một khúc cây, đánh cô ngất đi, và làm nhục cô.

Đợi đến khi Marda tỉnh lại, loạng choạng trở về nhà thì đã hơn một giờ sáng, tối lúc đó tựa như đã phát điên lên, xông ra ngoài để tìm người da đen kia tính sổ, nhưng từ sớm đã không có một bóng người nào ở đó cả.

Buổi tối hôm đó, hai vợ chồng chúng tôi ôm nhau khóc thảm thiết, cả bầu trời dường như đều đã đổ sập xuống".

Kể đến đây, mắt của Peter ướm nhòe.

Anh kể tiếp: "Không lâu sau đó, Marda phát hiện mình đã mang thai.

Chúng tôi vô cùng sợ hãi, lo sợ rằng đứa con này chính là của người da đen kia. Marda muốn phá bỏ cái thai này đi, nhưng lòng tôi vẫn ôm một tia hy vọng, biết đâu đứa bé trong bụng này chính là con của chúng tôi thì sao.

Cứ như vậy, chúng tôi đã thấp thỏm chờ đợi mấy tháng.

Tháng 3/1993, Marda hạ sinh một bé gái, là da đen. Chúng tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng, cũng từng nghĩ rằng sẽ đem đứa bé này giao cho viện mồ côi, nhưng mỗi lần nghe thấy tiếng khóc của nó, chúng tôi lại không nhẫn tâm.

Chúng tôi quyết định sẽ đối xử tốt với cô bé này

Nói cho cùng thì Marda cũng đã mang thai nó, nó cũng là một sinh mệnh mà. Tôi và Marda đều là những tín đồ Cơ Đốc thành kính, sau cùng chúng tôi đã quyết định nuôi dưỡng nó, đặt tên cho nó là Monica".

Khóe mắt của bác sĩ Andrew cũng đã cay cay, ông cuối cùng đã hiểu vì sao đôi vợ chồng này lại sợ sinh thêm một đứa con như vậy.

Ông gật đầu tựa như đang suy nghĩ: "Nếu đã như vậy, dẫu cho ông bà có sinh thêm 10 đứa nữa, cũng rất khó sinh ra được đứa bé có tủy xương thích hợp với Monica!"

Ông nhìn Marda, như thử thăm dò, nói: "Ông bà phải tìm được cha ruột của Monica, nói không chừng tủy xương của anh ta, hoặc tủy xương của con cái anh ta có thể thích hợp với Monica".

"Nhưng... ông bà có bằng lòng để cho anh ta xuất hiện trong cuộc đời mình lần nữa hay không?"

Marda nói: "Vi con, tôi bằng lòng tha thứ cho anh ta, nếu như anh ta chịu bước ra để cứu đứa bé, tôi thề sẽ không khởi tố anh ta".

Bác sĩ Andrew không khỏi chấn động sâu sắc bởi tấm lòng lòng thương con của người mẹ này.

Bản tin tìm người đặc thù này đã dấy lên một làn sóng hiến tủy khắp cả nước. Nhưng trong biển người mênh mông, hướng hồ chuyện đã nhiều năm như vậy, biết đi đâu để tìm tên cường gian năm xưa?

Marda và Peter suy nghĩ hết lần này đến lần khác, quyết định dùng hình thức giấu tên, để đăng một bản tin tìm người trên báo.

Tháng 11/2002, trên các tạp chí thành phố Foyer đều đăng một bản tin tìm người đặc biệt như miêu tả ở trên, bản tin khẩn cầu kẻ cường gian đó hãy bước ra, vì đó là hy vọng cuối cùng đối với mạng sống của bé gái bị bệnh máu trắng đáng thương kia.

Bản tin vừa được đưa ra đã gây nên tiếng vang mạnh mẽ trong xã hội. Thùng thư và điện thoại

của bác sĩ Andrew mỗi ngày đều không thiếu những cuộc gọi khắp nơi trong nước, mọi người tranh nhau dò hỏi người phụ nữ này là ai, họ rất muốn được gặp cô, hy vọng có thể chung tay giúp đỡ cô.

Nhưng Marda đã cự tuyệt sự quan tâm của mọi người, cô không muốn tiết lộ họ tên của mình, càng không muốn để cho người khác biết Monica chính là con gái của kẻ cưỡng hiếp kia.

Trên các báo của thành phố Foyer đều đăng một bản tìm tìm người đặc biệt. (Ảnh minh họa)

Nếu như bạn là người da đen kia, bạn sẽ làm thế nào?

Lúc này giới truyền thông đối với kết cục của sự việc này đã tiến hành thảo luận trước. Các trang của tờ La Mã bình luận: "Người đàn ông da đen này sẽ xuất hiện không? Nếu như người đàn ông da đen này dũng cảm bước ra, vậy chúng ta sẽ nhìn nhận và đối đãi anh ta như thế nào? Pháp luật của chúng ta nên trừng phạt anh ta như thế nào?"

Anh ta vì tội ác của ngày hôm qua mà nhận sự trừng phạt, hay là vì sự dũng cảm của ngày hôm nay mà nhận được lời tán dương?

Tin tức Foyer tiếp tục được đăng tải: "Nếu bạn là người đàn ông da đen đó, bạn sẽ làm thế nào?"

Những thảo luận này, đã khởi lên một làn sóng tranh luận khó cả đôi đường đối với quần chúng độc giả rộng lớn.

Tình mẹ thương con này đã cảm động vô số người, cũng đã tình cờ giúp đỡ những bệnh nhân khác

Cai ngục ở vùng đó cũng tích cực giúp đỡ Marda. Họ đã cung cấp danh sách tội phạm từ sau năm 1992 cho bệnh viện, bởi người da đen trong thành phố này rất ít, vậy nên, kể từ 10 năm trước thì tội phạm da đen cũng không nhiều.

Họ nói với Marda rằng: "Mặc dù có một số tội phạm năm đó không phải vì phạm tội cưỡng hiếp và bị tuyên án, nhưng cũng có khả năng từng làm qua những chuyện như vậy".

Có những người đã ra ngục rồi, có một số người vẫn còn ở trong ngục, Marda và Peter đã kết nối liên lạc với những người này, không ít tội phạm đã bị tình mẹ thương con của cô làm cho cảm động, bất luận là người da trắng hay da đen, họ đều tự nguyện trình báo để làm xét nghiệm tủy xương, hy vọng có thể hiến tủy cho Monica, nhưng trong số họ cũng không có tủy xương thích hợp.

Rất nhiều tội phạm năm đó đều bày tỏ sự chân thành và quan tâm sâu sắc, họ đều cung cấp manh mối cho vợ chồng Marda.

Nhưng đáng tiếc thay, họ đều không phải là người da đen cưỡng hiếp năm đó.

Câu chuyện này cũng đã làm cảm động rất nhiều người dân, không ít người tự nguyện làm xét nghiệm tủy, để xem tủy xương của bản thân mình có thích hợp hay không.

Người tình nguyện càng lúc càng nhiều lên tạo thành một làn sóng hiến tủy của những người tình nguyện tại thành phố Foyer, làn sóng ấy đã cứu được khá nhiều sinh mệnh của những người bị bệnh máu trắng, nhưng Monica lại không nằm trong số những người may mắn này.

Marda và Peter vẫn hồi hộp lo lắng mà chờ đợi người da đen kia xuất hiện...

Hơn hai tháng trôi qua, người này vẫn không xuất hiện

Hai vợ chồng thấp thỏm không yên, nghĩ rằng, cũng có thể người đàn ông da đen kia đã không còn trên cõi đời này nữa?

Cũng có thể đã rời khỏi quê nhà, từ lâu đã không còn ở Ý nữa rồi?

Cũng có thể anh ta không muốn hủy hoại cuộc sống của chính mình, nên không muốn bước ra?...

Nhưng bất luận như thế nào, chỉ cần Monica còn sống một ngày, họ sẽ không từ bỏ hy vọng tìm kiếm người đàn ông da đen kia.

Người đàn ông bí ẩn... dần hé lộ

Sau khi bản tin tìm người đặc thù này xuất hiện trên trang báo ở thành phố Napoli, trong lòng ông chủ 30 tuổi của một nhà hàng cao cấp bắt đầu dậy sóng.

Anh là người da đen, tên Achlia.

Ngày 17/5/1992, trong cuộc đời anh đã trải qua một đêm mưa tầm tã tựa như ác mộng, anh chính là người được nhắc đến trong câu chuyện trên.

Không ai có thể ngờ được rằng Achlia thất lung bạc triệu của ngày hôm nay từng là một người rửa chén bị người ta sai tới sai lui. Bởi cha mẹ mất sớm, một người không được ăn học nhiều như anh đã phải lăn lộn kiếm sống từ rất sớm.

Người thông minh chăm chỉ như anh chỉ mong sao dùng sự cần cù lao động của mình có thể đổi lấy tiền bạc và sự tôn trọng của người khác, nhưng trớ trêu thay ông chủ của anh là người phân biệt chủng tộc, dẫu cho anh cố gắng thế nào, vẫn luôn phải chịu đánh đập chửi mắng từ ông ta.

Hôm đó là sinh nhật lần thứ 20 của Achlia

Anh dự định sẽ nghỉ làm sớm để đón mừng sinh nhật của mình, không ngờ trong lúc loay hoay đã vô tình làm rơi một cái đĩa, ông chủ túm chặt lấy cổ anh bắt anh phải nuốt hết những mảnh vỡ đó. Achlia cảm phần dưng trào đã cho ông ta một đấm, rồi xông ra khỏi quán.

Anh vẫn chưa hết căm hận và quyết tâm báo thù người da trắng, buổi tối trên đường trời mưa

tầm tã dường như không có một bóng người đi lại, trên bãi đậu xe anh gặp Marda, xuất phát từ sự báo thù về phân biệt chủng tộc, anh đã vô tình cưỡng gian người phụ nữ vô tội đó.

Sau sự việc, Achlia trong lòng thấp thỏm không yên. Ngay tối hôm đó, anh đã dùng số tiền đón sinh nhật của mình mua vé xe lửa đến thành phố Napoli, rời xa khỏi thành phố này.

Về sau, Achlia kiếm được một công việc thuận lợi ở nhà hàng của một người Mỹ, đôi vợ chồng người Mỹ đó rất quý tính cách thông minh cần cù của anh, còn đem cô con gái Lina gả cho anh, về sau thậm chí còn giao cho anh quản lý toàn bộ công việc kinh doanh của nhà hàng.

Sự day dứt trong tâm lúc nào cũng đè nặng lên tâm hồn anh

Mấy năm trở lại đây, anh không chỉ phát triển nhà hàng thành một nhà hàng cao cấp sang trọng kinh doanh thịnh vượng, mà còn có được ba đứa con đáng yêu.

Trong mắt người nhà và người làm, Achlia thật sự là một ông chủ tốt, người chồng tốt và người cha tốt.

Vậy mà trong lòng anh vẫn không sao quên được tội ác năm xưa mà mình đã phạm. Anh luôn cầu nguyện với Thượng Đế xin Người hãy phù hộ người phụ nữ đã từng bị anh làm hại kia, hy vọng cô có thể bình an vô sự sống một cuộc sống hạnh phúc, và không bị tổn hại bởi những gì tội lỗi anh đã gây nên. Nhưng anh trước giờ chưa từng đem bí mật trong lòng này nói với bất kỳ người nào cả.

Buổi sáng hôm đó, Achlia đã đọc đi đọc lại bản tin đó đến mấy lần, trực giác mách bảo rằng anh chính là kẻ cưỡng gian được tìm trên tờ báo đó. Anh không bao giờ nghĩ đến rằng, người phụ nữ đáng thương đó cuối cùng đã mang thai và đã nuôi dưỡng đứa con vốn không thuộc về mình.

Cả ngày hôm đó, Achlia mấy lần muốn gọi điện thoại cho bác sĩ Andrew, nhưng mỗi lần điện thoại còn chưa quay xong anh liền vội cúp máy. Trong lòng Achlia đang giãy giụa đau đớn, nếu như đứng ra thừa nhận tất cả, mọi người sẽ biết được quá khứ xấu xa nhất của anh, những đứa con sẽ không còn yêu thương anh nữa, anh sẽ mất đi gia đình hạnh phúc và người vợ xinh đẹp, cũng sẽ mất đi sự tôn trọng của xã hội đối với mình.

Hết thảy những thứ này là kết quả anh đã không ngừng nỗ lực phấn đấu trong suốt mấy năm nay, vất vả lắm mới có được!

Buổi tối hôm đó, khi đang ăn cơm, mọi người trong nhà đều bàn luận về những tin tức có liên quan đến Marda trên báo chí như những lần trước. Người vợ Lina nói: "Em thật sự rất khâm phục người phụ này, nếu như đổi lại là em, em sẽ không có can đảm để nuôi dưỡng con gái do mình bị cưỡng hiếp rồi sinh ra, em càng khâm phục người chồng của cô ấy, anh ta quả thật là một người đàn ông đáng được tôn trọng, lại có thể chấp nhận một đứa con như thế".

Achlia im lặng nghe những lời đàm luận của vợ rồi đột nhiên hỏi: "Vậy em nhìn nhận kẻ cưỡng hiếp đó như thế nào?"

Người vợ lòng đầy căm phẫn nói: "Em tuyệt đối không thể tha thứ cho hắn ta được, năm xưa đã làm sai rồi, vào thời khắc then chốt của bây giờ, hắn ta lại rụt cổ trốn tránh. Hắn ta thật đúng là quá đê tiện, quá ích kỷ rồi, thật là quá ghê tởm! Hắn ta đúng thật là con quỷ hèn nhát!"

Achlia ngỡ ngác lắng nghe, muốn đem tất cả sự thật nói với vợ. Buổi tối hôm đó, do cậu con trai 5 tuổi không chịu ngủ, Achlia lần đầu tiên đã đánh nó một bạt tai. Đứa con trai vừa khóc vừa nói: "Ba là người ba xấu xa, con sẽ không còn quan tâm đến ba nữa. Ba không phải là ba của con nữa".

Trong lòng Achlia xung đột mạnh, anh ôm chặt con vào lòng, nói: "Ba thật sự xin lỗi, ba sẽ không bao giờ đánh con nữa đâu. Tất cả là lỗi của ba, con hãy tha thứ cho ba, được không?". Nói đến đây, nước mắt Achlia không ngừng trào ra.

Đứa con sợ quá, dường như nó cũng hiểu chuyện, vội lấy tay lau nước mắt và an ủi Achlia: "Được rồi, con tha thứ cho ba. Thầy giáo dạy rằng, đứa bé biết sai mà nhận lỗi mới là đứa bé ngoan".

Achlia cả đêm trần trọc không sao ngủ được, anh cảm thấy bản thân mình dường như đang bị dày vò dưới địa ngục, những khung cảnh trong đêm mưa gió tội ác đó và hình bóng của người phụ nữ kia không ngừng đan xen xuất hiện trước mắt, và dường như anh còn nghe thấy tiếng khóc và tiếng gọi đau thương của người phụ nữ kia nữa. Anh không ngừng tự hỏi chính mình: "Mình rốt cuộc là người tốt, hay người xấu đây?"

Nghe thấy hơi thở đều đều của người vợ đang nằm bên cạnh, anh liền mát đi dững khí để nói ra mọi chuyện.

Ngày hôm sau thần sắc anh cực kỳ tiêu tụy, trong lòng càng lúc càng nặng trĩu...

Người vợ rất nhanh đã nhận ra sự khác thường nên quan tâm hỏi han chồng.

Buổi sáng khi đi làm, các nhân viên đều chào hỏi anh thân thiết: Chào ngài tổng giám đốc! Anh

sắc mặt tiêu tụy chào lại họ, trong lòng cảm thấy toàn là xấu hổ và nhục nhã. Achlia cảm thấy bầu trời dường như đã đổ sụp xuống rồi!

Tình thương của người cha bùng lên

Mấy ngày sau, Achlia không cách nào im lặng được nữa, anh liền gọi điện thoại ẩn danh cho bác sĩ Andrew bằng điện thoại công cộng. Anh cố hết sức để giọng nói của mình trông thật bình tĩnh: "Tôi rất muốn biết bệnh tình của cô bé bất hạnh kia".

Bác sĩ Andrew trả lời rằng, bệnh tình của cô bé đó rất nghiêm trọng, cuối cùng ông còn thương cảm rằng: "Không biết con bé có thể đợi được đến ngày cha ruột của nó xuất hiện hay không".

Lời nói này đã chạm đến tận đáy lòng Achlia, tình thương của người cha đã bùng lên từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn anh, cô bé đó dù sao cũng là cốt nhục của mình!

Anh quyết định bước ra để cứu Monica, anh đã phạm sai lầm một lần rồi, bây giờ không thể phạm sai lầm tiếp nữa.

Buổi tối hôm đó, anh lấy hết can đảm để nói với vợ tất cả. Cuối cùng anh nói: "Anh rất có khả năng chính là cha ruột của đứa bé đó! Anh phải đi cứu con bé!"

Vợ anh bàng hoàng, cảm phẫn, thương tâm, trái tim như vỡ vụn ra khi nghe hết tất cả những điều này rồi nói: "Anh là đồ dối trá!"

Buổi tối hôm đó, cô đã dắt theo ba đứa con, lái xe đến nhà ba mẹ. Khi cô đem hết bí mật của Achlia kể lại với ba mẹ, đôi vợ chồng này lúc đầu cũng vô cùng tức giận, nhưng sau khi nghe xong đã rất mau chóng lấy lại bình tĩnh.

Họ nói với con gái rằng: "Chúng ta nên tức giận về hành vi của Achlia trong quá khứ. Nhưng con có từng nghĩ qua hay chưa, anh ấy có thể bước ra, cần có dũng khí lớn đến dường nào, điều này chứng minh rằng lương tâm của anh ta còn chưa mất đi. Con là hy vọng chồng con là một người từng phạm sai lầm, nhưng bây giờ có thể sửa đổi? Hay là muốn một người chồng mãi mãi chỉ biết chôn vùi quá khứ tàn ác?"

Cô đã im lặng không nói gì cả. Ngày hôm sau, trời vừa sáng Lina vội trở về bên cạnh Achlia, nhìn thấy Achlia cặp mắt đỏ hoe, Lina kiên định nói : "Achlia, anh hãy đến chỗ bác sĩ Andrew đi! Em sẽ đi cùng với anh!"

Trong tuyệt vọng luôn xuất hiện ánh sáng hy vọng

Ngày 3/2/2003, vợ chồng Achlia đã liên lạc được với bác sĩ Andrew. Ngày 8/2, vợ chồng Achlia vội đến bệnh viện Elizabeth, bệnh viện đã làm xét nghiệm DNA và kết quả là anh thật sự chính là cha ruột của Monica.

Khi biết được người đàn ông da đen đã làm nhục mình cuối cùng đã dũng cảm bước ra, những giọt nước mắt hạnh phúc không ngừng lăn dài trên má Marda.

Cô đã căm hận Achlia trong suốt 10 năm, nhưng thời khắc này đây cô lại vô cùng cảm động.

Tất cả đều được tiến hành cực kỳ bí mật. Để bảo vệ đời tư của vợ chồng Achlia và vợ chồng Marda, bệnh viện đã không nói ra tên thật và thân phận của họ cho báo chí mà chỉ thông báo với kí giả rằng đã tìm được cha ruột của Monica.

Thông tin này đã khiến toàn bộ người dân thành phố quan tâm đến sự kiện này phần khởi, họ không ngừng gọi điện thoại và viết thư cho bác sĩ Andrew, nhờ ông gửi sự tha thứ và lòng tôn kính của họ đến người da đen này: "Anh ấy từng là tội nhân, nhưng giờ đây anh ấy là một anh hùng!"

Đổi mặt, đó mới là sự cứu vãn và chuộc tội thật sự

Ngày 10/2, vợ chồng Marda yêu cầu được gặp mặt Achlia. Lúc đầu, anh không có dũng khí gặp họ, nhưng Marda cầu xin hết lần này đến lần khác nên anh mới dám nhận lời.

Ngày 18/2, dưới sự sắp xếp bí mật của bệnh viện, Marda gặp Achlia trong phòng khách của bệnh viện. Đầu tóc của anh vừa mới cắt, khi nhìn thấy Marda, bước chân nặng nề khó bước, sắc mặt tái nhợt hẳn lên. Marda và chồng bước đến, nắm chặt lấy tay anh, ngay tức khắc 3 người khóc không thành tiếng, nước mắt của ba người hòa lẫn vào nhau.

Rất lâu sau, Achlia nghẹn ngào nói: "Xin lỗi, xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi! Câu nói này tôi đã chôn sâu trong lòng suốt hơn 10 năm nay rồi, hôm nay cuối cùng đã có cơ hội để nói với chị".

Marda nói: "Cảm ơn cậu đã có thể bước ra. Cúi xin Thượng Đế phù hộ, tùy xương của cậu đã cứu sống con gái tôi!"

Ngày 19/2, bệnh viện xét nghiệm xương tủy đối với Achlia, may mắn thay nó hoàn toàn thích hợp với Monica!

Bác sĩ xúc động nói: "Đây thật sự là kì tích!"

Ngày 22/2/2003, thời khắc mà mọi người chờ đợi từ lâu cuối cùng đã đến, xương tủy của Achlia được cấy ghép vào trong thân thể của Monica.

Một tuần sau đó, Monica khỏe mạnh xuất viện. Vợ chồng Marda đã hoàn toàn tha thứ cho Achlia, mời anh và bác sĩ Andrew đến nhà họ làm khách. Nhưng ngày hôm đó Achlia lại không đến, anh nhờ bác sĩ Andrew mang đến một lá thư.

Trong thư anh vô cùng day dứt nói rằng:

"Tôi không thể quá nhiều cuộc sống bình yên của anh chị lần nữa. Tôi chỉ hy vọng Monica và anh chị sẽ sống hạnh phúc bên nhau, nếu như anh chị có khó khăn gì, xin hãy nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp đến cùng! Đồng thời, tôi cũng rất cảm kích Monica, từ một ý nghĩa khác mà nói, là con bé đã cho tôi một cơ hội để chuộc tội, là con bé đã cho tôi có được những khoảnh khắc vui vẻ của nửa cuộc đời còn lại. Đây chính là món quà mà con bé đã tặng cho tôi!"

Đây quả thật là một câu chuyện xung đột tâm can, xúc động lòng người.....

Có lẽ bạn cũng đã từng làm sai, đi lầm đường, nhưng chỉ cần có lòng sửa lỗi thì bạn có thể "bình thân mà đối mặt với tương lai"!

Tiểu Thiệu, dịch từ cmoney

(Tinh Hoa)

